

Barbara
Suša

Včasih se zgodi,
da vranji krik zamrzne v letu
in sneg je moder do krvi.

Vedno se zgodi,
da je že dolgo, odkar te ni,
in strašna rana postane lepa roža, ki ostekleni.

Prišla je
v dolgih meglenih koprenah,
s težkim parfumom
na počasnih venah,
s pogubno plodnimi prsmi,
že skoraj v mêni,
že skoraj k meni,
jesen.

O!
O, črni oboki črtala!
O, sence muškatno vijolične sence!
O, trepalnice, dolge črne metlice!
O, breskvice, rdeče sveže ličnice!
O, misty rose, o roza ustnice!
O, moč mode!
O, brezmejnost očesnosti!

LETOS rdeče oranžni nohti
SO MODNI v dotiku s koščkom tega modrega neba
(ali s tvojo lepo rjavo kožo)

LETOS SO MODNI:
morski konjički v očeh
in morska pena v laseh

LETOS SO MODNI:

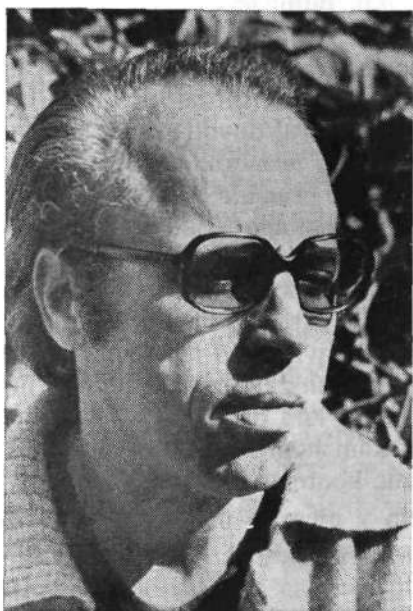
v pregibu kolen
vonji pinij in tamariske

LETOS SO MODNI:

za vse,
ki to hočejo ali ne
sončni poljubi
od nog
do glave.

ZA STARO Še štiri dni!
KOLO In prideš!
IN MAJHNEGA Tako te imam rad,
PSA da bi ti podaril svoje
staro kolo in majhnega psa
in vesel bi bil, če bi se
z njim peljala k meni,
vrtela bi pedala
in se smejala
in pes bi tekel poleg.
Jaz pa bi šel peš
po cesti navzdol
iz gostilne domov
in bi si rekel:
Še štiri dni!
In prideš!
In ko boš prišla, draga,
strah me bo,
da ne bi hotela spet ostati
kar za zmeraj,

kot kakšna ljuba žena,
 da ne bi mogel več čakati,
 ne dnevov šteti
 in ne bi nikdar na kolo se spomnil
 in tudi ne na psa,
 ki zvesto zraven teče.

Marjan
Tomšič

Arminjo in stolpnica

Kdo še ni videl pijanega Arminja? Vsi. Toda tako napitega že dolgo ne. Saj sploh hoditi ni mogel več. Kakor vrtavka, ki ji pojemajo moči, se je zaletaval z leve na desno stran ceste in spet nazaj. Visoka, suha, preklasta postava se je prav smešno motoviliila med hišami, ki so tonile v mrak. Kmetje, ki so srečavali tega brižnika, so se posmihali, nekateri so mu vrgli kako na pol prijazno besedo, ne-

kateri pa so ga tudi ozmerjali, ker jim je rinil pod frezo in jim sploh delal napoto.

Arminjo je še pred nekaj urami čutil peklensko bolečino, tisto v srcu, duševno. Joj, kako ga je zvijalo in tolklo. Zdaj se je ta muka utapljala, pravzaprav se je že čisto potopila in je le tu in tam priplavala na površino, počasi in nerodno se je prekobalila in mu pomežiknila z otrplim, od pijače omamljenim in krvavim očesom. Ta njegova, zdaj na pol mrtva muka, je seveda imela svoje ime. To je bila prelepa jinica, jinica in vse drugo, kar je bilo povezano z njo. Bilo pa je mnogo teh stvari, za celo njegovo življenje in še več. Ali zdaj, to popoldne, je bila glavna le njegova jinica. Ta uboga žival, to edino, kar mu je še ostalo. Pa jo je moral prodati! Tako se je pač zgodilo. Moral jo je. S seboj je vendar ni mogel in ne smel jemati, s seboj v mesto, tja dol v Koper, v tisto prekleto stolpnico. Tja je prav zares ni mogel vleči.

Predvidoma v prihodnjih številkah

Gino Brazzoduro, Esej
Arnaldo Bressan, Esej
Marij Čuk, Pesmi
Mate Dolenc, Proza
Alenka Goljevšček, Razprava
Milan Jesih, Igra
Matjaž Kmecl, Esej
Janko Kos, Esej
Lojze Krakar, Pesmi
Rade Krstić, Pesmi
France Magajna, Pesmi
Ace Mermolja, Pesmi
Vinko Möderndorfer, Pesmi
Tone Peršak, Esej
Poezija mladih
Janko Prunk, Razprava
Lilijana Šaver, Proza
Viktor Žakelj, Razprava

Popravek

Pesnica Barbara Suša nas je opozorila na napačen naglas, ki je spremenil pomen verza njene pesmi in sicer: na strani 235 bi se 6. verz tretje kitice prve pesmi moral glasiti: že skoraj v méni (in ne: že skoraj v mēni). Avtorici se za napako opravičujemo, ne manj iskreno tudi še komu drugemu, če se mu je tiskovni škrat poigral s kako besedo ali črko, a upamo, da mu ni spremenil ali iznakazil vsebine.